

almindelig Lufsusvare. Udforbruget var nemlig ikke den Gang trængt ned i Samfundets lavere Lag. Senere er Ol derimod blevet anerkendt ogsaa af det andet Tings Flertal som ikke henhørende til disse almindelige Lufsusgenstande. Men Stillingen i al Almindelighed i hele Venstres Toldpolitik gennem de forløbne 19 Aar har vel været den, at man til enkelte Tider kunde give tilskende, at man kunde være med til en Ølstat, men altid nærmest som en Dækning for yderligere Nedsættelser ud over Krigstoldstattsens Beløb. Man har altid forlangt Krigstoldstattsens Beløb udkættet, en Nedsættelse svarende til det Beløb uden Erstatning. — For saa vidt man har krævet yderligere Nedsættelse, har man enkelte Gange erklæret sig villig til at kunne gaa med til en Ølstat. Men det foreligger der ikke noget om her. Nu gaar man uden videre med til en Ølstat, som ikke tager Sigte paa, at Staten nærmest tvinger nedad i Stedet for opad, for at afløse en af de retfærdigste Toldsatser, vi have; den staar der i noget Forhold til Statteebnen, idet Sukkerforbruget er stigende med Statteebnen. Denne Forandring, man altsaa stiller paa ved dette Forslag, er i mine Tanker værre end ingen. Derfor siger jeg: Dette Lovforslag indeholder ikke noget Fremskridt, men Tilbagekridt.

Med Hensyn til det andet Formaal, som dette Forslag skulde tage Sigte paa, og som blev antydet ved Forelæggelsen, nemlig at det skulde være en Løstestang for Genemførelsen af en almindelig Toldreform, skal jeg blot udtale, at Rendsgerningerne have jo vist, at det har været en meget uheldig Løstestang. Vi hørte jo nys den højtærede Finansminister udtale, at han havde opgivet Haabet i saa Henseende — der vilde hengaa mange Aar, sagde han, inden vi kom til en almindelig Toldreform — og vi hørte for saa Dage siden — ja, det er dog nogle Dage siden — den ærede Ordfører for det Udvalg, som har været nedsat her i Tinget angaaende Behandlingen af en almindelig Toldlov (Maken), under

tale, at vi kunde være sikre paa, at nu blev der ingen Toldreform i de første 10 Aar, saa synes det, som om der mellem alle Parter af dem, som have haft særlig Del i Forhandlingerne om det foreliggende Forslag, er Enighed om, at en Toldreform kunne vi skyde en hvid Pind efter i mange Aar. I Stedet for at Forslaget altsaa skulde være en Løstestang for en almindelig Toldreform, har Erfaringen bekræftet, hvad jeg og mine Venner vare sikre paa, da Forslaget blev fremlagt for Rigsdagen, at Forslaget vilde hidrage til at hindre en almindelig Toldreform. Forslaget har væltet Toldreformen i Grøften i Stedet for at løfte den op.

Saa, videre skal jeg ikke udtale mig, men i Henhold til disse Betragtninger skal jeg slutte med at sige, at det er en Selvfølge, at jeg ikke kan give Forslaget min Tilslutning i den foreliggende Form.

Formanden: Den ærede Finansminister har ønsket at gøre en kort Tilføjelse til sine tidligere Bemærkninger.

Finansministeren (Estrup): Jeg vil gøre den højtærede Formand og det høje Ting en Undskyldning for, at jeg, da jeg før havde Ordet, glemte at vende Bladet og derved undlod at nævne iblandt de efter min Mening nødvendige Endringer i Lovene denne, at § 3 maatte fuldstændig udgaa.

J. Pedersen: Som den højtærede Finansminister begyndte med at fremhæve, er den Tanke, der ligger til Grund for dette Lovforslag, ingenlunde fremmed for dette Ting. Den højtærede Minister anførte, hvorledes han i det Forslag til en Toldreform, som sidste Efteraar blev fremsat her i Tinget, har stillet en Paragraf ind, der gif ud paa en Omlægning af Toldsatser, en Omlægning, der for en Del gif i samme Retning, som her foreslaaet. Og ligesom dette er fremkommet fra den højtærede Ministers Side, saaledes er det